Hayra çıkan tarihler

Re’fet Bey: “Meyve Risâlesinde, Âyetü’l-Kürsî’nin tetimmesi olan âyette ebcet hesâbı ile 1417 tarihi çıkıyor. Bu tarihin hükmü ve mânâsı nedir?”

On Birinci Mes’elenin Hâşiyesinin Bir Lâhikasına kaynaklık eden âyet Âyetü’l-Kürsî’den sonra gelen iki âyettir. Mânâları şöyledir: “Dinde zorlama yoktur. Artık hak ile batıl iyice ayrılmıştır. Kim insanları Allah’ın yolundan saptırıp isyana sürükleyen ve birer mâbud gibi kıymet verilen tâğûtları reddeder ve Allah’a iman ederse, işte o kopmaz ve kırılmaz sapa sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi hakkıyla işitendir, her şeyi eksiksiz bilendir. Allah iman edenlerin dostu ve yardımcısıdır. Onları inkâr karanlıklarından kurtarıp hidayet nuruna kavuşturur. İnkâr edenlerin dostu ise tâğûtlarıdır; onları iman nurundan mahrum bırakıp inkâr karanlıklarına sürükler. İşte onlar Cehennem ateşinin ehlidir. Orada ebediyen kalacaklardır.”1

Âyet, dinde zorlama olmadığını, hak ile batılın birbirinden iyice ayrıldığını, tâğûtları reddeden ve Allah’a iman edenlerin kopmaz bir kulpa yapışmış olacağını, îmân edenlerin dostlarının Allah olduğunu, inkâr edenlerin ise tâğûtlarını dost edinmiş olacaklarını gündeme alan mesajlarıyla sanki çağımıza hususî bir biçimde hem şefkatle, hem de tokatla bakıyor gibidir. Bediüzzaman Hazretleri de bu iki âyetten ebcet hesabıyla çağımıza bakan tarihler çıkarır.2 Bu tarihlerden birisi de, “İnkâr edenlerin dostu tâğûtlardır.” Cümlesinin ebced hesabı ile karşılığı olan 1417 tarihidir. Ki, içinde bulunduğumuz Rumî yıl 1426; Hicrî yıl ise 1431’dir.

İnsan iman ettiğinde, Allah yolunda kopmaz bir ip olan Allah’ın kitabına sımsıkı bağlanır. İnkâr ettiğinde de, kendisine bağlanacağı, inanacağı, kulu ve kölesi olacağı bir “tâğût” bulur. Yani ya Allah’a iman eder, Allah’ın kulu ve kölesi olur, yalnız O’na ibadet eder, yalnız O’na sığınır ve yalnız O’ndan yardım ister. O’nun için yaşar, O’na döneceğini ve O’na hesap vereceğini bilir. O’na ve O’nun dinine hizmet eder. Ya da Allah’a iman ve itaat etmez, ama dünyevî putların kölesi olmaktan da kendini kurtaramaz.

Yani, yol ikidir. İnsan, iki yoldan birisini tercih etmekle mükelleftir. Allah’a iman ederse Allah’ı dostu bulacak, Allah’a dost olacak, Allah’ı sevecek, Allah’ın rızasını arayacak, Allah tarafından sevilecek ve Allah’tan yardım görecek; Allah’ı bırakıp

tâğûtları tercih ederse, aydınlıktan karanlığa çıkacak, tâğûtları tokatları gibi yüzünde şaklayacak. Yani bir yanda Allah'a iman, itaat ve teslimiyet, diğer yanda tâğûtlar. Bu, tarih boyunca böyle ola gelmiştir.

Demek insan inkârcılıkla kolay ve hafif bir yol bulduğunu boşuna zannetmektedir. Aslında en zor ve en çetrefilli çıkmaz bir sokakta yuvarlanmaktadır. Dünyevî putların kahrını çekmek daha zor ve daha sıkıntılıdır çünkü. Kendisine karşı kusur işlediğinde affı ve bağışlaması yoktur. Yağcılık yaptığında şefkatini, merhametini ve mükâfatını görmez.

"Allah'a iman" noktasında dünya çapında bahar sancıları yaşıyoruz. Nur'un çiçekleri açmaya başladılar artık. Baharda bereket ve hayat getiren fırtınalar ve tecelliler bazen ağır gelebilir, şiddetli olabilir, can yakabilir, göz yaşartabilir. Ama dünyada dünya için yaşamıyoruz. Allah için varız ve Allah'a döndürüleceğiz. O halde vereceğimiz bedel, göreceğimiz mükâfat yanında elbette çok ucuz düşecektir. Çünkü Allah cömerttir, Allah zengindir, Allah kadir-kıymet bilendir, Allah en iyisiyle karşılık verendir, Allah ihsan ve ikram edendir, Allah unutmayandır, Allah ölümsüzdür. Allah inananlarla beraberdir.

Bununla beraber, Cenâb-ı Hakkın, iman, hidayet, huzur ve muvaffakiyet nimetlerini bize pahalı vermemesi, elbette duamız ve dileğimizdir. Binâenaleyh, verilen bu tarihleri gelecek bahar noktasında hayra yormalı ve vazifemize devam etmeliyiz.

Dipnotlar

1- Bakara Sûresi, 2/256, 257.

2- Asâ-yı Mûsâ, s. 79.